

Geest van de roos

Jami Leigh

Hoofdstuk 1

ZE ZEGGEN dat de aarde plat is. Dat je ervan afvalt als je te ver naar de rand loopt of vaart. Ze hebben gelijk. Ik heb het einde van de wereld gezien - ontzagwekkend mooi en beangstigend tegelijkertijd - en ik sta op het punt ervan af te vallen.

Mijn gedachten voeren me terug naar een paar jaar geleden. Naar de ijzige wind die op mijn huid prikte en mijn handen die stijfbevoren om een buidel klemden. Het was nog een verrassing wat ik daar in zou aantreffen. Achter me hoorde ik het gebulder van de twee mannen die me achterna snelden.

"Stop! Vuile dief!"

Bijna. De naam is Luva.

Met mijn pinken tilde ik stuntelig mijn jurk een stukje op, de enige vingers die nog vrij waren. De stugge stof gaf moeizaam mee, maar ik kon het me niet permitteren nu te struikelen. Ze zouden me vermoorden, mijn handen afhakken, of me tot de schandpaal veroordelen - dat laatste was het minste van mijn zorgen. Vastbesloten stooft ik af op het bos voor me. Daar zouden ze me niet volgen. Zodra ik de denkbeeldige grens was gepasseerd hoorde ik de ene man tegen de ander schreeuwen: "Laat haar gaan, het is het niet waard!"

Dwaze handelaren. Dat zal ze leren om 's nachts over de landerijen naar de dorpen te trekken.

"Wanneer men dit bos betreedt, worden ze betoverd door de heks die er leeft en zijn ze gedoemd er voor eeuwig in rond te dwalen," aldus de dorpingen.

Heksen. Magie. Kettters. Alleen dat laatste geloofde ik in, maar niet iedereen die als ketter werd bestempeld was er ook daadwerkelijk één. Heksen waren een verzinsel om ons bang te maken, toch geloofden er veel in. Of ze gebruikten het als excuus om iemand uit de weg te ruimen die hun niet zinde, zoals mijn moeder.

Het voelde alsof mijn longen in brand stonden, met elke ademteug werd dat vuur aangewakkerd. Toch rende ik onverstoord door, voor het geval ze inderdaad de dwazen waren voor wie ik ze hield. De maan was me niet goed gezind die nacht en verborg zich achter de sluiers van de lucht. Moeizaam baande ik me een weg langs de woudreuzen die me in het gezicht sloegen met hun takken en sporen achterlieten in de vorm van krassen. Mijn wollen jurk bleef haken aan een struik en toen ik er driftig aan trok kwam er een flinke haal in. *Wederom een uitstekende toevoeging aan mijn collectie*, dacht ik, vlak voordat mijn lichaam omlaag zakte en ijskoud water zich aan me vastgreep. Van schrik liet ik de buidel los en spartelde wild om mijn hoofd boven water te houden, continu naar adem happend. Mijn ledematen voelden zwaar en het

was alsof iemand me telkens onder water duwde - nee, de diepte in trok. Alsof iemand mijn benen stevig omklemde, me koste wat het kost wilde meesleuren naar de bodem en zich niet liet weerhouden door de stoten die ik onder water gaf. Het duurde niet lang voordat mijn krachten op waren en ik de strijd verloor.

Dat was het dan, dacht ik. Niemand die ooit te weten zal komen hoe ik ben gestorven. Niemand die het ook maar enigszins boeit.

De wereld werd zwart - zwarter dan het bos in de nacht, waar de contouren van de takken soms aan me verschenen. Zwarter dan wanneer ik mijn ogen had gesloten, en het rood van mijn oogleden tot mijn netvlies doordrongen. Zwarter dan de dood zelf, die gauw zou volgen.

Ik werd in een kolk meegesleurd en rondgetold, waardoor ik niet meer wist wat onder of boven was. Het duizelde me en ik hield mijn ogen en mond stevig gesloten. Bijna al het zuurstof was uit mijn longen verdwenen en ik onderdrukte de neiging diep in te ademen, voor hoelang dat nog lukte. Gewillig liet ik me meevoeren door een stroomversnelling en de zwarte wereld transformeerde langzaam in zacht oranje. Ondanks dat mijn ogen nog steeds gesloten waren, deden ze pijn van een fel licht dat via het water door mijn oogleden drong. *Is dit het licht waar men over spreekt dat je ziet vlak voor je dood?*

Alsof het water iets verkeerd had ingeslikt, spuwde het me uit en knalde ik hard op de grond. Het overvloedige water uit mijn longen hoestend, vulde ik ze rap weer met het zuurstof waar ze zo naar smachtten. Wie had ooit gedacht dat zuurstof zo zoet kon smaken? Beter voelde dan een overwinning? Dat ik dit duizendmaal liever had dan het gevoel van een zacht briesje op een hete zomerdag?

Met mijn ogen half dichtgeknepen tuurde ik naar de oogverblinde wereld om me heen. De zonnestralen kleurden de omgeving geel en ik keek verward naar de felgekleurde, grote bloemen die om me heen dansten in de wind. Het gezoem van hommels vulde mijn oren, maar toen ik zocht naar de bron van het geluid zag ik alleen blauwe donsjes voorbij vliegen. Geschrokken deinsde ik naar achteren tegen een boomstronk en plaatste mijn vingers in iets zachts en roze, de 'bladeren' of 'stengels' wikkelden zich eromheen. Een gillette ontsnapte uit mijn mond. Rap trok ik mijn handen terug en vouwde ze veilig over mijn knieën - alsof er dan niets slechts mee kon gebeuren. Verloren staarde ik naar het turquoise, oplichtende water dat als een fontein in het midden opborrelde en hoge stralen richting de hemel spoot.

Mijn hemel... Hemel? Wacht, ben ik in de hemel? Heeft God een fout gemaakt? Zo niet, dan moet dit wel de hel zijn. Een andere verklaring kon ik niet bedenken, hoewel de priesters niets hadden gezegd over de vreemde verschijnselen die ik nu zag. Als dit de hemel was, waar waren de gouden straten, de palmbomen en de mannen en vrouwen in witte gewaden die harpen bespelen dan gebleven? Of de alles-verschroeiende vlammen van de hel met zijn zwarte monsters met horens en rode ogen die de naakte lichamen van de heidenen continu doorboren met - jawel - *helse* pijnen?

Een akelig, hoog gekrijs galmde door het bos en ik schrok op uit mijn gedachten. Hoop nam de vorm aan van krakende, houten wielen denderend over een smal bospaadje en ik snelde er naartoe. *Waar reizende kooplieden zijn, is voedsel te vinden, of geld.*

Ik verschool me in de struiken en wachtte geduldig terwijl het geluid van de kar steeds dichterbij kwam. Mijn hart kneep samen toen een zwart vos-achtig beest ter grootte van een paard voorbij stapte en de kar voorttrok. Dat niet alleen, de kar had een soort 'dak' erop - iets wat ik nog nooit had gezien. *Dat maakt het wel makkelijker*, dacht ik bij mezelf en ik haalde diep adem. Stiekem sloop ik achter de kar aan en eenmaal erin geklommen speurde ik de ruimte af. De wollige staart van het vos-beest danste speels heen en weer en ik staarde voor een paar seconden gespannen naar de rug van de man die erop zat. De zoete geur van rozen drong mijn neusgaten binnen en ik keek fronsend naar de stapel rozenblaadjes in de kar. *Donders! Wat een flop!*

Gefrustreerd wilde ik me omdraaien, uit de kar hoppen en op zoek gaan naar een ander slachtoffer, toen er ineens een hoofd boven de staart zweefde en twee donkere ogen me vragend aankeken.

"Hallo?"

Hoofdstuk 2

INSTINCTIEF GREEP ik naar mijn dolk en bereidde me voor op een vluchtactie.

"Heb je honger?" vroeg de man, vriendelijk glimlachend. Een paar donkere plukken haar vielen voor zijn gezicht. *Honger?* Mijn maag rammelde in respons.

"Halt Fyxi!" De kar kwam rap tot stilstand en ik tuimelde naar voren. Niet veel later stond de man achter me en stak zijn hand naar me uit. "O, je kunt ook wel nieuwe kleding gebruiken zie ik." Vol bewondering staarde ik naar zijn felgekleurde, linnen kleding. Naar zijn maffe broek die aan de bovenkant eruit zag alsof het was volgeblazen met lucht en de geblokte jas dat over zijn heupen viel. Een totaal contrast met mijn beige boerenjurk dat bruin kleurde van nattigheid.

"Bent u een hofnar van de koning?" vroeg ik voorzichtig, waarop hij me een vragende blik toewierp.

"*Hofnar?* Ik weet niet zeker wat dat is, maar een koning hebben we op het moment sowieso niet. Heb je het niet gehoord?"

"Wat niet?"

"De koning en koningin zijn gestorven in een brand. De jonge prins is gelukkig ontkomen, maar is nu op zoek naar zijn eigen koningin."

De prins? Die is toch maar vier zomers jong?

"Je komt niet van hier hé?" zei hij, terwijl ik zijn hand vastpakte en de kar uitsprong.

"Ik geloof van niet," antwoordde ik hem vertwijfeld.

Hij ging op de rand van de kar zitten, sloeg zijn ene been over het andere en mompelde wat, met zijn vingertoppen over zijn stoppels wrijvend. "Goed, oké, kom maar mee. Maar, in ruil voor wat kleding en eten vraag ik een kleine gunst."

Ha, een 'gunst'. Ja, dat ken ik, dacht ik bij mezelf en ik draaide me om.

Hij greep mijn schouder beet, zei: "Wacht, zo bedoel ik het niet," en keek me smekend aan, naar de rozenblaadjes in de kar wijzend. "Ik heb nog iemand nodig die deze jurk wil dragen naar het bal vanavond."

Het aanbod klonk erg aanlokkelijk. Droge kleding en een maaltijd. Beide iets wat ik nodig kon gebruiken. Het duurde dan ook niet lang voordat hij me had overtuigd.

"Luva tot uw dienst."

Hij pakte mijn hand en schudde het wild op en neer. "Zane."

~

Vanaf Fixy's zachter dan zijde rug en op een heerlijk stuk brood kauwend, gleed mijn blik over de dorpelingen die met hun excentrieke, felgekleurde kleding allemaal door konden gaan voor hofnarren. Ze vormden het ultieme contrast met de bewoners van het laatste dorp dat ik had bezocht. *Of met mij*, dacht ik, een vluchtige blik op mijn jurk werpend. Nee, het was duidelijk dat ik me niet meer bevond in Landow. Ik twijfelde zelfs of ik me nog bevond op aarde.

We reden door een hemelhoge gouden poort die weer achter ons sloot en ik hield mijn adem in toen ik het immense, witte kasteel voor me zag. Onwillekeurig klemde ik mijn armen steviger om Zane's middel en hij wrikte zich los toen we voor de ingang stopten van een van de bijgebouwen.

Eenmaal binnen verwees hij me naar een kamer waar ik me kon opfrissen. Ik had nauwelijks mijn leren sloffen uitgedaan toen er op de deur werd geklopt.

"Kom binnen?"

Nog voordat ik de woorden volledig had uitgesproken, stormden twee onbekende dames de kamer binnen.

"Zane heeft ons gestuurd," was de enige uitleg die ze me gaven. Vrijwel direct kleedden ze me uit de bedompte, muffig-ruikende jurk die ik nog steeds aan had en bevelen me mezelf te wassen in de ruimte ernaast, waar ik tevens de eenvoudige, dunne jurk aantrok die ik van de fauteuil had gegrist. *Waar ben ik aan begonnen?* Toen ik klaar was goten ze welriekende olie over mijn hoofd en lichaam en smeerden ze het bijna liefdevol uit. Liefdevoller dan de aanrakingen van de afgelopen paar maanden gecombineerd. Ze plaatsten me op een krukje voor een hoge spiegel en gleden met hun vingers door mijn haren - die regelmatig verstrikt raakten door de vele klitten.

"Dit heb ik nog nooit meegemaakt," mompelde de gezette dame.

De hitte steeg naar mijn wangen.

"Ik kan het zelf wel," zei ik, maar ze negeerden me en gingen onverstoord verder. Het eindresultaat was echter iets wat ik nooit zelf had gekund. Mijn kastanjebruine haar was half opgestoken, verscheidene vlechten vonden hun weg naar de knot op mijn achterhoofd, terwijl de rest van mijn lokken speels over mijn schouders dansten.

"Ogen dicht," zei de bleke dame, terwijl ze me een kwast naar mijn ogen toe bewoog.

Ik sprong omhoog. "Wat doe je?"

"U mooi opmaken, madame."

"Wat? Ik ben geen hoer!"

De dames keken me geschrokken aan.

"Laat maar zitten," klonk een diepe stem achter me. "Deze heeft geen make-up nodig." Zane bedankte de dames en stuurde ze weg. Ik sloeg mijn armen om me heen, want het jurkje was kort en bedekte niet veel.

"Hoe oud ben je?"

Ik sloeg mijn ogen neer naar de grond. "Ik geloof... Bijna negentien of... twintig winters jong, misschien?" Fronsend staarde ik naar de gouden zonnestralen die door de gordijnen hun weg naar binnen vochten en op de houten vloer neerdaalden. *Hoe is het mogelijk dat er twee seizoenen compleet zijn overgeslagen in één nacht?*

Zane toonde een halve grijns en draaide in cirkels om me heen, me onderzoekend aankijkend.

"Perfect," zei hij. Met zijn handrug streek hij langs mijn wang. Er trok een rilling door me heen en ik voelde mijn hart bonken in mijn keel. Ik staarde in zijn donkere ogen, die lang zo donker niet meer leken nu de zonnestralen zijn ogen hadden bereikt. *Hoeveel seizoenen jong zou deze man zijn?* vroeg ik me af, hoewel het antwoord daarop me niet veel boeide. *Sowieso ouder dan ik.* "Sluit je ogen, alsjeblieft? Geen zorgen, ik zal je niet veranderen in een 'hoer'."

Gehoorzaam sloot ik mijn ogen en merkte op hoe stoterig mijn ademhaling verliep. Zane's voetstappen dreunden op de houten vloer, verdwenen, en kwamen dichterbij na een harde klap van de deur. Een subtiele, zoete geur vulde de ruimte en een zachte stof kietelde mijn armen toen ik ze van Zane omhoog moest doen. Hij begeleidde me door de kamer.

"Ogen open."

Ik kon niet geloven wat ik in de spiegel zag. Het was alsof een vreemde me verbaasd aan gaapte; Een schitterende jonge dame in een bloedmooie jurk, bestaande uit rode rozen die zich vanaf de heupen bolvormig als een struik tot aan de grond hadden gevestigd. Ik durfde me amper te bewegen, maar bij elke lichte beweging zwierde de vederlichte jurk sierlijk heen en weer. Als het bewijs niet voor me in de spiegel stond, geloofde ik dat ik naakt was. Maar ik was alles behalve. Op mijn schouders na.

"Dus het was niet slechts een bult rozenblaadjes."

"Zeker niet! En voel je gerust om erin te lopen. Dansen zelfs. De rozenblaadjes zullen niet scheuren, breken of van de jurk afvallen."

Behoedzaam draaide ik me naar hem om, sceptisch over zijn bewering.

Zonder waarschuwing sloeg hij zijn armen om me heen en drukte me stevig tegen zich aan, onze lichamen ongenadig tegen elkaar aan wrijvend. Ik wilde net mijn nagels in hem zetten toen hij me los liet en naar achteren deinsde. "Kijk maar."

Nadat ik hem een kwade blik had toegeworpen, keek ik naar de bladeren van de jurk, die tot mijn grote verbazing allemaal intact waren gebleven. Niet eens gekneusd! Mijn adem stokte en een grote paniek maakte mijn lichaam meester. "Hekserij," bracht ik er moeizaam uit en ik begon aan de jurk te trekken. "Haal het van me af!"

Zane pakte mijn polsen beet en drukte me tegen de muur. "Sssh..." Ik schopte wild met mijn benen in een poging hem flink te bezeren en van hem los te komen. Tevergeefs. Zijn grip op mij werd sterker. Onregelmatig en snel pufte ik, net zo naar adem happend als toen ik uit het water rees. "Help!" *Misschien waren de dienstmeisjes nog in de buurt?* Ik vulde mijn longen met zoveel lucht dat er niets

meer bij kon en wilde het net op een brullen zetten, toen Zane zijn volle lippen ferm op de mijne drukte. Woest blies ik de overtollige lucht uit via mijn neusgaten, als een draak waar de priesters ons over vertelden.

Misschien ben ik wel een draak, nu mijn leven wordt overgenomen door een met demonen bezeten jurk, dacht ik. Ze zullen me op de brandstapel gooien. Net zoals moeder. Hoe lang zal het duren voordat ik mijn verstand verlies? Onbekende woorden uitkraam en krijs als een door nachtmerries geteisterde peuter in de nacht? Krijzen, zoals mijn moeder deed terwijl de vlammen haar verteerden en ze als as terugkeerde naar de aarde? "God hebbe haar ziel," zei mijn vader tegen mij. "Niet de duivel. Ze was niet bezeten, Luva. Geloof ze niet. Er bestaat niet zoiets als heksen, en als dat wel zo is, dan was je moeder dat zeer zeker niet."

Tranen biggelden over mijn wangen, mijn benen voelden week. Voordat ik op de grond zakte, tilde Zane me op en legde me neer op de bank.

"Je bent niet bezeten, Luva," zei hij met dezelfde vastberadenheid in zijn stem als vader destijds, en ik geloofde hem. Ik geloofde Zane. Maar ik begreep er niks van. Van alles niet. Mijn hoofd lag stil, maar het voelde als toen ik werd meegevoerd door het water. Alles bewoog, draaide en duizelde voor mijn ogen.

"Ik ben moe," zei ik.

"Er is nog tijd. Rust maar even uit."

Dat hoefde hij me niet nog een keer te zeggen en ik sloot gewillig mijn ogen voor een derde keer.

Hoofdstuk 3

HET BAL was overweldigend. De immense hal, waar tien mensen opgestapeld op mijn schouders konden balanceren en misschien, héél misschien, dan het met engelen beschilderde plafond konden aanraken. De luide klanken van de harp, luit en tamboerijn, dat door de hal galmde en zelfs het geroezemoes overstemde. En dan had je nog de mensen die, ondanks dat de ruimte groot genoeg was, allemaal op een kluitje stonden en als een zwerm bijen om honing rond de lange tafel met eten zwierven. Ah, het voedsel. O, dat was verreweg het beste gedeelte. Iets waar ik dankbaar gebruik van maakte.

Ik schoof aan een van de lange banken en stortte me als een uitgehongerde beer op de maaltijd voor me. Onbeheerst scheurde ik het vlees met mijn handen in stukken en propte het in mijn mond. Deze was nog niet leeg, of ik vulde het al aan met een paar druiven, een soort brood en een sterke kaas die ik beter niet naar binnen had kunnen schuiven.

Ik had niet eens door dat Zane naast me was komen zitten, totdat hij zijn keel schraapte en op gedempte toon tegen me zei: "Let op je manieren." Beschaamd keek ik om me heen, om nog net een paar met walging-vervulde blikken in me op te kunnen nemen. Ik pakte het servet en deppte mijn mond schoon. "We hebben het hier nog zo over gehad."

"Sorry."

"Vergeet niet om..."

"Vriendelijk te glimlachen wanneer de prins me ten dans vraagt, ik weet het."

"Ja, en..."

"Ik doe mijn best om niet op zijn tenen te trappen, maar ik kan niets beloven. Zo lang hebben we niet kunnen oefenen."

Onwillekeurig gleed mijn blik naar de andere elf meiden die gestopt waren in eenzelfde soort rode rozen jurk. Ze zagen er sprankelend uit, met hun gave huidjes en perfecte haar. Zane had ongelijk, zij hadden geen make-up nodig. Toch liepen de vrouwen hier onbeschaamd rond met hun opgemaakte, hoeren-uiterlijk. *Zondaars*, dacht ik. *Maar wie ben ik om ze te veroordelen? Ik ben een dief.* En eens een dief, altijd een dief. Ik was amper de zaal binnengelopen, of ik speurde al af naar kleine, dure voorwerpen die ik naar buiten zou kunnen smokkelen tussen mijn boezem.

"Geloof me, dat zul je niet meer nodig hebben," had Zane tegen me gezegd en dus hield ik me al die tijd in, me afvragend wat hij daar precies mee bedoelde.

Uit het niets klonk een luid trompetgeschal en ik bedekte automatisch mijn oren. De gasten richtten verwachtingsvol hun blik op de brede trap aan het einde van de zaal en ik deed belangstellend hetzelfde. Er liep een iel ventje met een veel te groot zittende, donkergroene colbert aan, de trap af. Hij had mijn jongere broertje kunnen zijn - welke ik overigens niet had - maar zeker geen potentiële partner. *Geen wonder dat hij niet zonder een koningin kan regeren, dacht ik. Of beter gezegd: een babysitter.*

"Je had niet gezegd dat hij zo knap was," fluisterde ik sarcastisch richting Zane. Hij schaterlachte, maar zei niets terug.

Toen hij met de eerste - in rozen gehulde - jongedame danste, viel het me op dat zijn haarlengte niet veel van die van mij scheelde. Zijn lichtblonde haar was strak naar achteren gekamd en met een strik vastgebonden in een staart. Tuurlijk, de jongen zou een knappe man kunnen worden, maar daar moest zijn toekomstige koningin wel geduld mee hebben. Mijn afgunst jegens de andere - mooiere - dames nam gestaag af. Ik overwoog de spelden uit mijn haar te rukken en mijn ongetemde stro-haren wild op mijn hoofd te laten dansen, om er zo nog onaantrekkelijker uit te zien. Maar dat kon ik de dienstmeisjes niet aan doen. Ze hadden zo hun best erop gedaan.

"Eén dans, hé?" vroeg ik voor de zekerheid.

Er speelde een sluwe grijns op Zane's gezicht. "Mits je op magische wijze wordt verkozen als de nieuwe koningin."

"Tuurlijk," proestte ik, maar mijn hart kromp ineen bij het idee dat dat heel misschien een mogelijkheid was. Het was niet de prins zijn eerste bal. Er waren twee rondes voor mij, vierentwintig dames in totaal, die niet in aanmerking zijn gekomen voor de kroon. *Merkwaardig*, dacht ik bij mezelf, een blik op mijn concurrentie werpend. *Is de prins zó kieskeurig?*

Het was mijn beurt. Alle ogen waren op ons gericht. Op de prins, die zijn hand naar me uitstak. En op mij, die met een trillende hand de zijne pakte.

"Mag ik deze dans?" Zijn stem klonk verveeld en monotoon. *Waar ben ik zo zenuwachtig om? Het is maar een jochie.*

Hij was bijna een kop kleiner dan ik en ik voelde plaatsvervangende schaamte om het feit dat hij zijn arm ver moest strekken om bij mijn schouder te komen. Ik focuste me op zijn blauwe kraalogen die me emotioneel aanstaarden. *Arme knul.*

"Wat een gedoe he?" zei ik, bij wijze van 'ijsbreker'.

"Pardon?"

Stap naar voren, rechts, rechts, stap naar achteren... Dit gaat goed. "Al dat dansen. U zult wel doodop zijn." Zijn doordringende blik maakte dat mijn stralende lach zijn schittering verloor en plaats maakte voor de schaduwen van mijn ingevallen mondhoeken.

Hij schraapte zijn keel. "Je hebt geen idee," zei hij na een korte stilte. Zijn stem sloeg over waarop ik in de lach schoot. De prins keek me beledigd aan en zijn roze wangetjes kleurden rood.

"Wat is uw naam, hoogheid?"

"Weet je dat dan niet?" Zijn zweterige hand gleed over die van mij en raakte bijna los toen we een korte draai maakten. Ik kreeg een hartverzakking van die onverwachte beweging.

"Excuses, ik kom niet van hier."

"Aha, ik dacht dat je vreemde accent te wijten was aan het platteland." *Mijn vreemde accent?* "Havix Bartholomeeus Lemmen Goswyn IV."

"Wauw, dat is een mond vol."

Havix snoof geamuseerd. "En jij?"

"Luva."

Hij keek me enkele seconden verwachtingsvol aan, ik meende zelfs een bescheiden glimlach te ontdekken, die gauw verdween toen ik me verder stil hield. "Dat is het?"

Ik knikte.

Het geroezemoes van de zaal overstemde inmiddels de muziek. Ik loerde over Havix' schouder - wat niet heel moeilijk was - en zag dat de menigte ons aandachtig bekeek. Sommigen sloegen hun handen voor de mond, anderen fluisterden in het oor van hun buur. Mijn instinct sloeg alarm als de bellen van de kerk die door de straten galmden en je lichaam deden trillen wanneer je te dichtbij stond. Havix liet mijn hand los en deed een stap naar achteren. De schelle klanken van de viool verdwenen en ik speurde paniekerig de mensen af, zoekend naar Zane. Onze blikken kruisten elkaar en ik zag een overwinnende grijns op zijn gezicht. Niet alleen Zane staarde naar mij. Al die tijd dacht ik dat ze naar óns keken, naar Havix en mij, niet enkel en alleen... mij.

Voorzichtig gleed mijn blik over mijn handen en armen, waar niets bijzonders te zien viel, maar een felrode kleur op de achtergrond mijn aandacht trok. Onder mij vormde een plas rode vloeistof dat zich langzaam over de grond uitspreidde, een telkens grotere poel formerend. Rode druppels gleden over de fluwelen rozenblaadjes van de jurk naar beneden en lieten de rozen ongekleurd achter. Mijn huidskleur was vermoedelijk net zo bleek als de nu witte rozen en ik voelde al het bloed uit mijn lichaam wegtrekken toen de mensen zich op de grond wierpen en riepen: "Lang leve de koningin!"

Hoofdstuk 4

DE HAL gonsde van mijn tikkende hakken die ritmisch hun tempo opvoerden, een rood spoor achterlatend. De menigte was niet meer achter me te bekennen. Hun geschokte reactie van mijn vluchtpoging deed ze lang genoeg verstijven om me een korte voorsprong te geven. Een paar hallen later, kwam ik aan bij een splitsing. Ik volgde mijn weg naar rechts, rende een paar stappen, deed mijn hakken uit, draaide me om en rende op blote voeten de andere richting op, hopende dat ik de juiste beslissing had genomen.

Mijn angst werd al snel bevestigd toen het einde ervan leidde naar een groot balkon, er was geen andere weg meer mogelijk. Ik snoof de frisse lucht op, blies het in een lange zucht uit en herhaalde dit ritueel nog een aantal keer, in een poging mezelf te kalmeren.

Ik liep naar de rand en leunde mijn handen op de reling. Mijn bonzend hart had zo hard in mijn oren geklonken dat het geruis me nauwelijks was opgevallen. Ik boog voorover, op zoek naar de bron van het geluid en deinsde geschrokken achteruit toen ik het had gevonden. *Onmogelijk*. Na een paar diepe ademteugen, stapte ik met bevende benen naar voren en staarde naar het geweldige fenomeen onder me: het einde van de wereld.

Het einde van de wereld was blauw gekleurd, een licht, helder blauw, bijna tegen het witte aan, en ik kon het beginpunt ervan links of rechts niet ontdekken. Ik bevond me op de rand, waar het kasteel klaarblijkelijk op was gebouwd. Vanonder trok een lichte mist omhoog en het leek alsof de wereld op zijn kop stond, met een blauwe zee boven me en de wolken afgedaald naar beneden, want in de lucht waren geen wolken te bekennen, maar onder mij lagen ze als een donzige deken uitgespreid. Ik werd vervuld met ontzag, terwijl mijn benen trilden van angst. Ik kon mijn ogen er niet vanaf houden.

"Aha, hier ben je," klonk een stem achter me.

Met een schokkende beweging draaide ik me naar Zane om. Een overweldigende woede borrelde in me op. Al het bloed dat zich eerder van angst had weggetrokken, stroomde in een snelvaart door mijn bloedvaten en steeg naar mijn hoofd. Met mijn vinger wijzend, stormde ik op hem af en tikte op zijn brede borstkas. "Jij! Wist je dat dit zou gebeuren!?" Ik staarde naar mijn witte rozen jurk, waar geen spoortje rood meer te vinden was. "Wát is er eigenlijk gebeurd?"

Zane perste zijn lippen stevig op elkaar en keek me fronsend aan, voordat hij een rijmpje opdreunde:

*De vrouw bedekt door rozen die blozen,
onbezoedeld, verborgen en moederloos.
Wordt door een dans als koningin verkozen,
en onthult door de geest van de roos.*

Mijn mond viel open van verbazing, maar ik herpakte me snel en grinnikte. "Je zult nog veel moeten oefenen om als troubadour door het land op te treden. Dat is een rijmpje van niets."

Angst overviel me toen hij me star bleef aankijken.

"Kom op, Zane. Ik ben geen koninginnen materiaal, mag dat duidelijk zijn. Ik hoor hier niet eens te zijn."

"Waar dan wel? Heb je iemand thuis die op je zit te wachten?" Die opmerking trof me als de bliksem. *Niet meer*. Ik beet op mijn lip. Hij stapte naar voren en reikte naar mijn hand, welke ik rap terugtrok en achter mijn rug verborg. "Kom op, laat me je arm zien." Bedachtzaam stak ik mijn hand naar hem uit. Hij pakte me beet, schoof mijn brede mouw omhoog en draaide mijn arm zodat mijn pols zichtbaar werd. "Wat zie je hier?"

Ik sloeg mijn ogen neer en schudde mijn hoofd. Ik wilde niet geconfronteerd worden met de littekens die toonden hoe lelijk mijn leven was. Hoe lelijk ik was. Met een hees stemmetje zei ik: "Zwakte?"

"Iemand die weet waar ze voor moet vechten."

Ik proestte sarcastisch.

"Dit volk heeft je nodig. Prins Havix heeft je nodig. En..." Hij bracht zijn vingers naar mijn kin en dwong me hem aan te kijken. Ik zag mezelf in de weerspiegeling van zijn donkere ogen en ik vroeg me af wat hij precies zag in mij dat ik zelf niet kon zien. "Geloof me, ik heb je nodig."

"Ik kan niet eens voor mezelf zorgen. Hoe kan ik dan voor een heel volk zorgen? En de prins? Hij is nog maar een kind."

"Je bent niet alleen." Zane leunde naar voren en bracht zijn lippen naar mijn oor. Zijn hete adem kietelde mijn oren toen hij zachtjes fluisterde: "Ik zal je toefluisteren wat je moet doen."

Hoofdstuk 5

Vier jaar en vijf maanden later

HET BED was nog nat van ons zweet. Zane plofte naast me neer. Ik kroop naar mijn speciale plekje en legde mijn hoofd neer; precies tussen zijn schouder en borstkas in. Met een handzwaai creëerde ik een kleine vlam die alle kaarsen van de kamer bij langs gingen. De ruimte vulde zich met een warme gloed. Ik staaarde naar de flikkerende schaduwen op het plafond en liet me meevoeren in een hypnose.

"Was het maanlicht niet voldoende, Luva?"

"Nee." Met mijn vingers woelde ik door zijn baard. "Zo kan ik je beter bewonderen."

Hij grijnsde. "En het had zeker niets te maken met het feit dat je graag je krachten gebruikt?"

"Misschien," grinnikte ik. "Maar dat is je eigen schuld. Had je het me maar niet moeten leren."

"Pas op dat je die talent niet aan anderen toont." Hoewel je in deze wereld niet op de brandstapel werd gegooid wegens hekserij, waren er altijd derden die er misbruik van wilden maken. Daarom was ik ook de enige die van Zane's krachten af wist. Zane schudde zijn hoofd en begon te lachen. "Dan te bedenken dat je er in het begin zo bang voor was."

"Dingen veranderen."

"Ja..." Hij slaakte een diepe zucht. "Vanaf morgen zal er ook veel veranderen."

"Dat hoeft niet. Het is maar een huwelijk. Gelukkig heb ik het tot nu toe kunnen uitstellen. Maar ja, morgen wordt Havix achttien en is hij niet langer een kind meer. Het is al heel wat dat ze mij als regent hebben aangesteld. En dat om een stomme jurk." Nou ja, door een 'traditie' die eeuwen geleden was ingevoerd door een fee. Discutabel of het een vloek was of een zegen.

Hij streelde mijn haren, pakte een lok en kustte het. "Ga je me verruilen voor een jonger exemplaar?"

Ik leunde over zijn borst en probeerde hem te betoveren met mijn mooiste glimlach. Nog voordat ik de woorden "Misschien," kon uitspreken, knipte hij met zijn vinger en verdween. Ik viel languit met mijn gezicht op het matras, op de plek waar Zane nog geen seconde daarvoor had gelegen.

Er werd op de deur geklopt. Ik ging netjes op mijn rug liggen en trok de deken over me heen. "Kom binnen?"

De deur kraakte toen hij op een kier werd gezet en ik begroet werd door een gigantische bos witte rozen.

"Een goedenavond, mijn Luva." Havix zette een brede glimlach op en keek voorzichtig om het hoekje. Ik wenkte hem dichterbij te komen en hij stapte aarzelend naar voren. Zijn blik gleed over mijn lichaam en toen naar het plafond. "Je bent niet gekleed," merkte hij blozend op.

"Het is warm. Wil je mijn negligé aangeven?" Gehoorzaam gaf hij het aan me en ik trok het aan. Het verhulde niet veel, maar genoeg dat ik uit bed durfde te stappen en de bos rozen van Havix overnam. "Wauw, hoeveel zijn het er? Een stuk of honderd?"

"Zoiets," mompelde hij en hij schraapte zijn keel. "Luva, ik weet dat je een relatie hebt met oom Zane."

Even verstijfde ik en klemde mijn handen stevig om de stelen heen. De doornen prikten in mijn huid. Uiteindelijk keek ik glimlachend naar hem om. "Hoe kom je daar nou bij?"

"En ik snap wel waarom. Hoewel het pijn doet, neem ik het je niet kwalijk."

Ik legde het boeket op mijn nachtkastje in de hoek en ging zitten op bed. Havix bleef voor me staan en keek met neergeslagen ogen naar me. Het viel me toen pas op hoe lang hij geworden was.

"Tot nog toe heb ik het genegeerd, en ik dacht..." Hij beet op zijn lip. Zijn blonde haren schenen goud op door het kaarslicht. "Dat je de relatie op den duur wel zou verbreken. Zeker naarmate ons huwelijk dichterbij kwam. En ik hoopte dat je misschien zelfs verliefd op me zou worden."

"Havix..."

"Nee, laat me uitpraten," zei hij met klem.

Ik rechtte mijn rug en wreef over mijn wangen alsof Havix me zojuist had geslagen - zo voelde het wel.

Hij ging naast me zitten en streelde mijn hand. "Ik vraag alleen om een eerlijke kans." Langzaam boog hij naar voren tot onze gezichten nog maar een handlengte van elkaar verwijderd waren. Hij staarde diep in mijn ogen, maar ik maakte mijn blik van hem los. Gefrustreerd stond hij op. "Ik heb net zo min de keuze als jij. Ik moet denken aan mijn koninkrijk. Toch wil ik er het beste van maken. Dat kan jij ook maar beter doen. Anders bezorg je ons beide een lang, miserabel leven. Denk daar maar eens over na voordat je morgen zo gretig 'Ja,' tegen de kroon zegt. Want ik zit daaraan vast." Hij stormde mijn kamer uit en sloeg de deur hard achter zich dicht, mij verbijsterd achterlatend.

~

Net zoals mijn eerste bal, waren rijen tafels aan de zijkanten van de zaal gezet en volgestouwd met voedsel. Mensen konden aanschuiven en daarvan genieten, of dansen in het midden van de zaal onder de gigantische kroonluchter. De

zonnestralen vielen op de vele kristallen en projecteerde duizend kleine regenboogjes op de muren en grond. Havix' verjaardag en huwelijk werd op één dag gevierd. In de middag zouden alle dames nog één keer een kans hebben om met de prins te dansen, en dan in de avond zou hij de mijne worden - of ik de zijne.

Ik zat vanaf het hoofd van de tafel te kijken hoe mijn verloofde met de vrouwen danste. Zane zat aan mijn zij, maar na Havix' uitbarsting de avond ervoor durfde ik Zane niet teveel aandacht te geven.

Ineens verdween het geroezemoes in de zaal en maakte plaats voor een totale stilte, zoals de wind plotseling gaat liggen voor een grote storm. Alle ogen waren gericht op de 'storm' die de gedaante aannam van een jonge vrouw gehuld in - jawel - een jurk van rode rozen. Haar wangen kregen eenzelfde kleur toen ze doorhad dat iedereen naar haar staarde. Nerveus speelde ze met een van haar blonde lokken en maakte een diepe reverence. *Interessante kledingkeuze*, dacht ik, en ik wendde me tot Zane die alles behalve vrolijk keek. Hij kneep in mijn hand en fluisterde: "Wat er ook gebeurt, zij mag niet met Havix dansen."

De betekenis van die woorden sneden door merg en been. Het voelde alsof ik op een pijnbank werd gelegd, Zane mijn polsen en enkels vastbond en Havix en het rozenmeisje langzaam aan het rad draaiden met elke stap dat ze dichterbij elkaar kwamen, en mijn ledematen tergend langzaam van mijn lichaam afrukten. Ik kon het wel uitschreeuwen van alle verliezen die ik zou lijden als iedereen erachter kwam dat ik een fraudeur bleek te zijn. En misschien zou ik het letterlijk uitschreeuwen door de straf die erop zou volgen. Er trok een koude rilling door me heen. Zou Havix me gratie verlenen, ondanks alles?

Alle dames hadden zich rondom Havix verzameld en waren nog gretiger om met hem te dansen nu er een geduchte tegenstander op het toneel was verschenen. De échte concurrentie - ik - leken ze al vergeten te zijn. Gelukkig had ik een verjaardagsgeschenk voorbereid die op dat moment goed van pas kwam.

Ik stond op en tikte een aantal keren luid met mijn mes tegen het wijnglas. De schelle klanken trokken meteen de aandacht en iedereen draaide zich naar mij om. "Beste dames en heren. Als eerste wil ik jullie hartelijk bedanken voor jullie komst. Het doet me deugd om te zien dat jullie deze bijzondere dag met prins Havix en mij willen delen. Graag zou ik ook het volgende met jullie delen: het verjaardags-verloving geschenk voor prins Havix, zéér binnenkort mijn man." Dat laatste kon ik niet genoeg benadrukken. *Afstand, dames.*

Een bediende haalde braaf mijn geschenk op en liep de zaal in met een paars, fluwelen kussen in zijn hand, waar een wit satijnen doek over was gelegd. Havix kwam lachend mijn kant op gelopen. Misschien voelde hij zich zelfs opgelucht dat hij even niet hoefde te dansen - daar heeft hij nooit van gehouden.

Ik pakte zijn hand en plantte een vlugge kus op zijn wang. "Voor jou, mijn liefste."

Hij wierp een sceptische blik op me, die al gauw verdrongen werd door een speelse lach. Met één beweging haalde hij de doek van de kussen af. Het licht deed

het metaal van de dolk schitteren, net zoals de gezette diamanten en robijnen in het lemmet. Hij pakte de dolk met beide handen voorzichtig op en las hardop de woorden die erin gegraveerd stonden. "*Amor fati.*" Het waren de enige Latijnse woorden die ik kende dankzij mijn ouders.

"Omdat het lot ons samen heeft gebracht en een kans heeft gegeven op de liefde," legde ik uit, en ik staarde enkele seconden diep in Havix' blauwe ogen, hopen dat hij de hint begreep op basis van zijn uitbarsting de avond ervoor. De graving bleek een mooie toevoeging; ik zag de schittering in zijn ogen. Hij begreep het.

Voordat het rozenmeisje de kans had ook maar in de buurt te komen van Havix - dank aan de gretige dames die zich niks van mijn speech hadden aangetrokken - onderschepte ik haar.

"Wat een enige jurk," begon ik. "Het brengt zoveel mooie herinneringen in mij naar boven."

Met een schok draaide ze zich naar me om en maakte een reverence. "Majesteit."

"Nóg niet," lachte ik. *Slijmbal*. "Ik weet nog hoe mijn rode rozen jurk des tijds in wit veranderde. Ik was zo verrast!"

"Dat moet voor u als een sprookje hebben gevoeld," zei ze gedwee, en ze streek een lok achter haar oor.

"Zo ongeveer." *Alles behalve*. "Jij gaat dus ook voor de sprookjes-ervaring vandaag?"

Paniek stond in haar ogen en haar stem haperde. "Ik wilde u niet beledigen door deze jurk aan te trekken, milady. Deze jurk is het enige wat ik nog heb van mijn moeder en ik wilde haar eren door het aan te trekken naar mijn eerste bal."

"Je moeder is overleden?" Ze knikte. "Wat spijt me dat. Ik weet helaas hoe het voelt..." *Moederloos...*

"Het bal is zo overweldigend. Mijn vader was erg beschermend en heeft me als het ware verborgen voor de wereld." *Verborgen...*

"Ben je hier alleen?"

"Ja, milady."

"Zo'n knappe jongedame... De mannen staan vast in de rij voor je." Haar wangen werden nog roder van kleur - ik had geen idee dat dat kon.

"Ik heb niet veel contacten met jongens, laat staan dat ik ooit een relatie heb gehad." *En onbezoedeld...*

Dat gaf de doorslag. *Zij moet hier weg*, dacht ik. *En snel*.

"Zou je met me mee willen lopen? Ik vind het leuk om nog even met je te kletsen."

Ze liep als een mak lammetje achter me aan, klaar voor de slacht, onschuldig en onwetend over wat haar te wachten stond.

"Wat is je naam?" vroeg ik toen we de hal hadden bereikt. Alleen het geklik van onze hakken hield ons gezelschap. Niemand was ons gevolgd.

"Rosalie."

Ik stopte. Rosalie ook. "Aha," zei ik, mijn stem amper een fluistering. "Het spijt me." Ik klemde mijn vingers om het heft van de dolk en liet de kussen vallen op de grond. Met een snelle beweging draaide ik me naar haar om en stak mijn arm naar voren. Ik pakte haar hand beet en drukte de dolk erin, terwijl ik mezelf stak in mijn schouder en het er weer rap uittrok. Het verliep zo vlug dat Rosalie me alleen nog maar met opengesperde, groene ogen aankeek. Een scherpe pijn schoot door me heen en ik schreeuwde zo hard dat ik mijn keel voelde branden.

"Help!"

Binnen enkele seconden werd de deur opengeslagen en hoorde ik de voetstappen van de bewakers door de hal galmen. Rosalie liet de dolk los. Het metaal kletterde op de grond en ze deed bevend een paar passen naar achteren.

"Luva!" schreeuwde Havix, die blijkbaar ook was gekomen. Hij bukte en sloeg zijn armen bezorgd om mij heen. Vanuit mijn ooghoek zag ik Zane met een stalen gezicht naar ons kijken. *Ja, dit is allemaal jouw schuld*, dacht ik, en ik hoopte dat mijn gedachtengolven hem bereikten.

"Ze wil zelf koningin worden. Daarom heeft ze die jurk aangetrokken," beschuldigde ik, mijn vinger naar haar wijzend. Ik kneep mijn ogen stijf dicht, knipperde een paar keer en perste er een traan uit. "En ik maar denken dat ze het deed als eerbetoon."

Woedend stond Havix op en stoof als een wild dier op Rosalie af, hij gromde eveneens. Verlamd door angst bleef ze als een bang konijn staan.

"Nee, ik..." sputterde Rosalie tegen. Havix greep haar pols stevig vast en hield het omhoog.

"Nee!" schreeuwde ik, maar het was al te laat. Angstig zag ik toe hoe de rode rozen van haar jurk verwelkten, op de grond vielen en tegelijkertijd nieuwe, witte rozen zich ontplooiden, tot er geen rode meer te ontdekken viel. Rosalie stond niet in een rode plas. Ze stond tussen een kerkhof van rozen, wiens geur de weg naar mijn neusgaten vond. Plotseling besepte ik dat Zane destijds gebruik had gemaakt van zijn natuurkrachten en de vloeistof er op het juiste moment van af had laten druipen. "Hekserij!" probeerde ik nog. Maar iedereen keek met open mond naar haar jurk en vervolgens bedenkelijk naar mij.

Ik draaide me om richting Zane, die nergens meer te bekennen was, en ik besepte nu meer dan ooit dat ik er alleen voor stond.

Hoofdstuk 6

MET EEN vingerknip belandde ik aan het einde van de wereld. Het was de enige plek die al jaren het meeste indruk op me had gemaakt, en dus de enige plek waar ik nog naartoe kon teleporteren.

En nu sta ik hier, met een met bloed besmeurde baljurk, een verbrijzelde schouder en een gebroken hart. *Waar is Zane? Hoelang zou het duren voordat ze me hier vinden?*

Ik staar naar de helderblauwe massa onder me en sluit mijn ogen. Het gewelddadig geruis kalmeert me. Ineens voel ik een wind langs mijn armen suizen en twee sterke armen om mijn middel.

"Ik wist wel dat ik je hier zou vinden."

"Zane," zucht ik opgelucht, en ik strijk langs zijn wang. "Ik was je kwijt."

"Iedereen is naar je op zoek."

Ik draai me om en kijk recht in zijn ogen. "Waarom heb je het me niet verteld? Van de jurk? Jij hebt ermee geknoeid hé?"

Zijn mond vertrok tot een grimmig streepje. "Ik had niet gedacht dat het nodig zou zijn. Maar niemand mag dit ooit te weten komen."

"Je geheim is bij mij veilig."

Zane stapt dichterbij en strijkt een lok uit mijn gezicht. Hij kust me met een intensiteit zoals ik het nog nooit heb ervaren en voor even voel ik me de gelukkigste vrouw ter wereld. Wanneer onze lippen van elkaar loskomen, stroomt er een waterval van tranen over zijn gezicht.

"Het was nooit mijn bedoeling om zoveel van je te houden," fluistert hij, en hij tilt me op als een prinses. Ik negeer de pijn in mijn schouder en sla mijn armen om zijn brede nek. "*Aeternum vale.*" Voordat ik kan vragen wat hij daarmee bedoelt tilt hij me over de balustrade en laat me los. Ik probeer me nog vast te grijpen, maar dat resulteert alleen maar in een paar flinke krassen in Zane's nek. Het laatste wat ik hem hoor roepen is: "Ze is gesprongen!"

De wind raast langs mijn oren en mijn hart voelt alsof het is versteend en afgebrokkeld tot een klein hoopje as. Ik sluit mijn ogen, probeer het balkon voor de geest te halen en knip met mijn vingers. Er gebeurt niks. Het gebulder van de woeste zee klinkt steeds luider. Ik knip nog een keer. En nog eens. Maar er gebeurt niks. *Waarom Zane?* Een vraag waar ik nooit antwoord op zal krijgen. Verslagen geef ik me over aan de wind, en zeer binnenkort, aan het water.

Misschien verdien ik dit wel, is een gedachte die door mijn hoofd

schiet. *Een passend einde voor mij. Het einde van een dief. Van een fraudeur. Van een hartenbreekster met een gebroken hart.* Ik daal af naar een lege wereld, koud en gehuld in zwart. Precies zoals mijn hart zich heeft ontwikkeld door de oude wereld, en nu ook door deze.

Leeg.

Koud.

En gehuld in zwart.